

[eu och facket]

Har Lavaldomen varit till fördel för Sverige?

Jag har hållit på med EU-frågan i drygt 25 år och trodde att jag fått uppleva det mesta när det gäller EU-entusiasternas eländiga propaganda. Men när jag läste det senaste numret av tidskriften *Entreprenören*, som ges ut av Svenskt Näringsliv. Jag blev häpen. På debattsidan skriver LO:s Karl-Petter Thorwaldsson, TCO:s Eva Nordmark, SACO:s Göran Arrius tillsammans med Svenskt Näringslivs vd Urban Bäckström att "ur ett svenskt perspektiv har EU varit till en fördel". Detta mantra upprepas två gånger utan ett enda konkret exempel. Vidare påstår de i endräkt att "hittills har EU-samarbetet i stort sett gått i rätt riktning".

Att Svenskt Näringsliv är nöjda med resultatet av de snart 20 år som Sverige varit inkorporerat i storföretagens EU-projekt är inget att förvånas över om man beaktar det marknadsliberala systemskifte som har skett i Sverige sedan 1994. Internationell affärspress talar om "den nya svenska modellen" där Sverige av i dag är det mest avreglerade och privatiserade av alla EU-länder. [Trots att 80 procent av medborgarna inte vill ha en privatiserad skola, vård och omsorg, har reger-

ingarna, i synnerhet den nuvarande högerregeringen, ändå lyckats driva igenom detta utan större motstånd. Författaren Dan Josefsson beskriver det som en "statskupp i det tysta".]

Men hur kan ordförandena för de tre fackliga centralorganisationerna, och då i synnerhet LO:s Karl-Petter Thorwaldsson, påstå att medlemskapet i EU har "varit en fördel" för svensk fackföreningsrörelse? På vilket sätt? Konkreta exempel efterlyses. Har ordföranden för Sveriges 1,5 miljoner LO-medlemmar förträngt Lavaldomen? En dom som gör det omöjligt att upprätthålla den fundamentala fackliga principen om lika lön för lika arbete. En dom som öppnat upp hela den svenska arbetsmarknaden för dumpning av löner och sociala villkor, och utnyttjande av underbetald arbetskraft från andra EU-länder i Sverige och som förbjuder svenska fackförbundet att ta till konfliktåtgärder för att hävda svenska kollektivavtal på svenska arbetsplatser?

Det var ingen tillfällighet att Svenskt Näringslivs vd, i ett pressmeddelande betecknade Lavaldomen som "mycket tillfredsställande" när den kom i december 2007. I förlängningen försämrar Lavaldomen även svenska löntagares rättigheter. Det var och är kalkylen bakom Svenskt Näringslivs agerande till stöd för Laval un Partneri.

Gösta Torstensson

Bli med i Folkrörelsen Nej till EU:s Fackliga Nätverk

Lavaldomen och EU:s utstationeringsdirektiv visar att EU är ett allvarligt hot mot den svenska arbetsmarknadsmodellen med konflikträtt och kollektivavtal, eller med andra ord ett grundskott mot de landvinningar som svensk fackföreningsrörelse gjort de senaste hundra åren.

Lissabonfördraget, den nya EU-grundlagen, innebär inget skydd för de fackliga rättigheterna såsom det hävdas från LO-ledningen och andra EU-entusiaster. Tvärtom så innebär Lissabonfördraget i praktiken att Lavaldomen och andra antifackliga EU-domar grundlagsfästs.

Och, som vanligt i EU-sammanhang, det kommer mera. För ett tag sedan presenterade EU-kommissionen ett lagstiftningsförslag om utövandet av rätten att vidta kollektiva åtgärder i samband med gränsöverskridande tjänstehandel.

”Det här är ett hot mot hela vårt förhandlings-system. Jag förutsätter att den svenska regeringen kommer att säga nej då detta ska behandlas av Europeiska rådet”, sade LO:s dåvarande ordförande Wanja Lundby-Wedin.

För att bjuda motstånd mot denna förödande utveckling har Folkrörelsen Nej till EU initierat ett tvärfackligt nätverk, Folkrörelsen Nej till EU:s Fackliga Nätverk. Det är öppet för dig som är fackligt aktiv [eller bara medlem] och EU-kritisk. Det kostar ingenting och du behöver inte vara medlem i Folkrörelsen Nej till EU [men det är inget hinder].

Nätverkets syfte är utbyte av information, kunskapsuppbyggnad samt att anordna och samordna olika aktiviteter. Nätverket har startat som en mejlgrupp för informationsspridning genom ett digitalt nyhetsbrev. Vi finns även som en grupp på Facebook med för tillfället 2 102 medlemmar. Nätverket har också kontakt och samarbete med andra fackligt inriktade EU-kritiska organisationer, såsom Fagbevaegelsen Mod Unionen i Danmark, Trade Unionists Against the EU Constitution i England, och Nei til EU:s Faglig utvalg i Norge.

Nätverket administreras av Gösta Torstensson, Folkrörelsen Nej till EU [arbetsplatsombud för Kommunal]. Du som vill bli med i nätverket mejlar gosta.torstensson@nejtill.eu.se.

Eva Anderzon, Kommunalarbetareförbundet
Jan-Erik Gustafsson, Fackförbundet ST
Jannika Fahlander, Handelsanställdas Förbund
Jannis Konstantis, Fackförbundet Seko
Kent Wahlberg, Livsmedelsarbetareförbundet
Maria Pohn, Vårdförbundet
Mats Norrstad, Lärarförbundet
Minna Pyykölä, Journalistförbundet
Patrik Ljunggren, Transportarbetareförbundet
Peter Lilja, Industrifacket Metall
Rolf Axelsson, Hamnarbetareförbundet
Magnus Renman, Fackförbundet GS
Lars Lundberg, Byggnadsarbetareförbundet
Marcus Carlstedt, Lärarnas Riksförbund
Rolf Gustavsson, Svenska Lokförararföreningen SLFF
Christel Niby, Fastighetsanställdas Förbund
Jan-Erik Lindblom, Bussarbetarnas Riksorganisation

Arbetsgivarna i Frankrike och Tyskland trycker på regeringarna

För att öka trycket på sina regeringar har de största tyska och franska arbetsgivarorganisationerna enats om ett antal krav. Bland kraven märks att minska eller frysa arbetskostnader och en flexiblare arbetsmarknad och längre arbetsliv.

Inför ett möte den 19 februari mellan flera tyska och franska ministrar har den franska arbetsgivarorganisationen Medef och dess tyska motsvarighet, BDI, gjort ett gemensamt uttalande där de bland annat kräver att politikerna gör europeiska företag ”mer konkurrenskraftiga”.

Electrolux bedriver utpressning

Vitavarujätten Electrolux hotar, trots 1.075 miljoner kronor i vinst under tredje kvartalet förra året, med att lägga ned sin största fabrik i Italien om fackföreningarna inte går med på kraftiga lönesänkningar. Enligt Electrolux ska de anställda få sina löner sänkta med 15 procent på tre år. I genomsnitt innebär det en sänkning med motsvarande 1.150 kronor i månaden, skriver tidningen Arbetet.

Sammanlagt berörs 5.000 av Electrolux 6.200 anställda i Italien. I december låg arbetslösheten i Italien på 12,8 procent, den hösta nivån sedan 1970-talet.

Greklands ”pensionsproblem är löst”

36 procent av Greklands pensionärer, eller drygt en miljon personer, får en pension på under 500 euro, motsvarande 4.600 kronor i månaden, enligt officiell statistik.

”Efter två ’räddningspaket’ från EU tycks det omtalade problemet med lyxpensioner i Grekland med andra ord vara löst”, kommenterar Fria Tidningen.

Visstidsanställda mår dåligt

48 procent av alla visstidsanställda mår dåligt eller mycket dåligt på grund av sin osäkra anställning. Det visar en enkät som tidningen Vision har

genomfört.

Undersökningen visar också att visstidsanställda har svårare att skaffa bostad. 30 procent menar att anställningsformen gjort det svårare att få lån för att köpa en bostad och 15 procent att det är svårare att teckna ett hyreskontrakt.

Storbritannien kräver EU-reformer

Storbritanniens finansminister George Osborne kräver att EU reformeras – annars hotar landet att lämna unionen.

”Europa har ett enkelt val; reformer eller förfall”, sade Osborne enligt ett utdrag av ett tal han nyligen höll.

Osborne står därmed fast vid den strategi som premiärminister David Cameron lade fast för ett år sedan: Om det konservativa partiet [Tories] vinner valet 2015 så ska regeringen begära en omförhandling av EU:s fördrag och Storbritanniens medlemskapsavtal så att makt flyttas tillbaka till London från Bryssel.

Därfter ska britererna i en beslutande folkomröstning få ta ställning till om de vill vara kvar i EU, som man då hoppas kunna ha reformerat.

Starka karfter inom Tories vill, liksom ultrahögerpartiet UK Independence Party, vill att Storbritannien ska lämna EU oavsett.

Direktivförslag hotar den svenska grundlagen

EU-kommissionens direktivförslag om skydd för företagshemligheter innebär bland annat en gemensam definition av företagshemligheter och att medlemsländerna ska införa sanktioner som den som röjer en företagshemlighet.

Riksdagens fem borgerliga partier – regeringspartierna och SD – stödjer förslaget, men vill att regeringen bevakar att det nya direktivet inte påverkar de rättigheter som skyddas av svensk grundlag.

Socialdemokraterna, Miljöpartiet och Vänsterpartiet säger nej till direktivet och menar att förslaget hotar grundlagsskyddade rättigheter och riskerar att hindra anställda som vill larma om oegentligheter i företagen.

En strid LO inte kan vinna

Nu har LO:s ledning klargjort att frågan om vinster i välfärden i första hand ska avgöras genom avtalsförhandlingar mellan fack och arbetsgivare – i kontrast till tidigare linje där lagstiftning stått i fokus. Det är på många sätt svårt att förstå LO:s plötsliga omsvängning i 2000-talets kanske mest omdebatterade fråga. Och det är dessutom mycket olyckligt.

I DN uttalar sig LOs viceordförande Tobias Baudin att bakgrunden till beslutet ligger i den partipolitiska tröghet som LO mött i frågan. Inte så konstigt med tanke på att vi har en borgerlig regering vid makten. Men att driva frågan avtalsvägen istället för via lagstiftning är ett mycket illa valt tillvägagångssätt. Det riskerar att skilja medborgare som både brukar och finansierar välfärdstjänsterna från det demokratiska beslutsfattandet och således inflytandet över vad som faktiskt ska ske med välfärdsvinsterna.

En fråga av så stor vikt ska enligt LO-ledningen kompromissas om i förhandlingsrum av människor som på demokratisk väg varken kan tillsättas eller avsättas av medborgarna. Det är fel väg att gå.

Välfärdens organisering är ett medborgarintresse som inte ska avgöras vid slutna förhandlingar. LO gör mer nytta som pådrivare av Socialdemokraterna och resten av det partipolitiska fältet än att själva ta på sig rollen som förhandlare i en fråga LO ändå aldrig kan vinna med riskkapitalet på andra sidan bordet.

Daniel Wolski

Låga löner inom kvinnobrancher

40 procent inom kvinnodominerade hotell- och restaurangbranschen går på lägstalöner. Bland metallarna är det knappt 4 procent.

– Vi har kämpat länge med att lägstalönerna inte ska höjas så mycket, säger Susanne Svärd Elfström, från arbetsgivarorganisationen Hotell- och Restaurangföretagarna, till Lag & Avtal.

Hotell- och restaurangföretagarnas kollektivavtal innehåller tre typer av minimilöner. Minimilöner för ungdomar i olika åldrar, minimilön för vanligt yrkesarbete och minimilön för kvalificerat yrkesarbete. Efter sex år i yrket finns det ytterligare en minimilönecategori. 40 procent av alla anställda i den kvinnodominerade branschen

går på någon av de tre typerna av minimilön.

Christer Ågren, vice vd för Svenskt Näringsliv, menar att lägstalöner driver på arbetslösheten och att det måste finnas en arbetsmarknad för grupper med låg konkurrenskraft.

– Finns det ett arbete att utföra, och arbetsgivaren inte kan utföra jobbet själv, så finns det en anställd. Lägre lön leder till att en och samma person måste ha flera jobb för att kunna försörja sig. Den utvecklingen vill vi inte ha, säger Mats Hansson, Hotell- och restaurangfackets avtalssekreterare, till Lag & Avtal.

Handels förbundsekonom Stefan Carlén ser lägstalönerna som ett skydd mot lönedumpning.

– Hade vi inte haft minimilöner hade arbetsgivarna haft möjlighet att betala extremt låga löner, säger han.

Eva-Britt Svensson

Riskkapitalister – ett historiskt misstag

Att ett gäng vinstdrivna vårdchefer skriker i kör imponerar inte när det är så illa underbyggd propaganda som den de levererar på Aftonbladet Debatt [5 februari]. Visst är riskkapitaldrivna aktörer i äldreomsorgen skandaliserade sedan Caremaskandalen hösten 2011. Men det är helt rimligt med tanke på de systematiska bevis för underbemanning som Erik Palm visar i sin aktuella bok Caremaskandalen [Carlssons 2013].

Inte blir det bättre av att vårdkapitalet slår knut på sig för att argumentera hem sin fortsatta existens. ”Vi är jättebra”, skriker de desperat. Deras argumentation mot vinstbegränsning ser ut som följer: 1) För det första går vi inte med vinst. 2) För det andra återinvesterar vi allt i verksamheten. 3) För det tredje så skulle ett vinstförbud krossa all valfrihet.

Problemet är att alla tre punkterna är fel. Vinsterna är jättestora. De tjänas genom att skära ner på personalen. Därför är både brukare och medarbetare de stora vinnarna av vinstbegränsning. Även återinvesteringarna är en myt, eftersom det handlar om att blåsa upp sin vårdkedja inför försäljning. Vinstbegränsning hindrar inte valfriheten utom för de aktörer som bara vill tjäna stora pengar.

Slutsatsen av de senaste årens avslöjanden är att det var ett historiskt misstag att släppa in riskkapitalister i personalintensiv och skatte-

finansierad vård och skola. Det upprop som nu presenteras ger dålig smak i munnen – även detta bekostas av skattemedel som borde gått till välfärd istället för marknadsföring av vårdföretag.

Nervositeten från vinstkramarna gör mig lugn. Ångesten spåras i tonläget. Det bådär gott för oss 90 procent som vill ha samhällsvinst.

Daniel Suhonen

Gud vare med dig Göran!

Ett motiv för att avreglera apoteken var ju att öka tillgängligheten och konkurrensen enligt Göran Hägglund. Snart kan du nog som i USA [Dagens Nyheter 9 februari] köpa följande på ett apotek nära dig [om du inte råkar bo i glesbygden förstås!]: mjölk, tandkräm, mascara, batterier, gratulationskort, chokladkakor, stekspadar, lösögonfransar, färdigsallader, kollegieblock, toalettpapper, leksaker, högtidspynt [halloween/jul/alla hjärtansdag/påsk, välj själv], innersulor, flingor, kakmix, skolväskor, hårgelé, kanderade cashewnötter, mjukisbyxor, äpplen, gosdjur, läsk, tvättmedel, tidningar och hundmat. Samt snart ätbar marijuana i en allt större flora av kakor, kex och karameller, drycker och chokladkakor.

Gud vare med dig Göran, för att du befriat oss från de gamla grå, trista, statliga Stasi-apoteken där man bara kunde köpa medicin!

Lars Taxén

Vänsterpartiet står närmast LO

Nyligen presenterade LO sin ”politiska plattform inför valet 2014”. I samband med valplattformen publicerade fackförbundetidningen Kommunalarbetaren en granskning av vilket parti som bäst representerar LO:s politik. Vänsterpartiet var i tolv frågor av 13 överens med LO. Faktum är att LO:s politik har ganska mycket mer gemensamt med Vänsterpartiet än med Socialdemokraterna (åtta punkter). ”Jag kan bara bocka av fråga efter fråga. Vi tycker nästan identiskt som LO. Jag har svårt att se att något annat parti är sp likt LO i dag”, sade Jonas Sjöstedt, Vänsterpartiets ordförande, till Aftonbladet.

LO har, föga förvånande, inte mycket att hämta hos de borgerliga partierna, förutom att Moderaterna och Kristdemokraterna kan tänka sig att öka anslagen till Arbetsmiljöverket och att

Folkpartiet vill lagstifta om barnomsorg på oökväma arbetstider och att Centerpartiet vill att deltidsbegränsningen i a-kassan ska tas bort. Det femte borgerliga partiet, det högerpopulistiska och främlingsfientliga SD, säger ja till tre av 13 krav.

Gösta Torstensson

Vårdföretagarna går på offensiven

Nyligen meddelade Vårdföretagarna, som är en arbetsgivar- och branschorganisation för företag som driver privat vård och omsorg, att de startar ett upprop för att bemöta kritiken mot privat och vinstdrivande välfärd. Håkan Tenelius, näringspolitisk chef hos Vårdföretagarna, menar att debatten om vinster i välfärden är alltför ensidig. Uppropets syfte är att bredda den.

– Det finns en väldig okunskap, som bygger på en debatt som i sin tur bygger på felaktiga uppgifter och missuppfattningar. Vi vill visa för allmänheten vad den privat drivna vården och omsorgen egentligen är, säger han till Dagens ETC.

Vårdföretagen, organiserar 2.000 av de totalt 11.000 privat drivna vårdföretagen som finns i Sverige vill inte bara påverka opinionen, utan även politikerna.

– Vi vill påminna politiker i alla partier om att privat vård är en viktig del av välfärden, och att det

Vårdföretagarnas upprop går bland annat ut på att lansera en hemsida där olika företag och medarbetare ska ge sin bild av den privata vården, och där det ska finnas ”fakta” och argument. Det har också startats en namninsamling.

– Många har fått bilden att vårdföretag tjänar pengar genom att snåla in på kvalitet, mycket eftersom det är så medierapporteringen har varit vinklad. Vi vill ge den riktiga bilden och genom att göra det tror jag att människor kan ändra inställning till den privata vården, säger Håkan Tenelius till Dagen ETC.

För några veckor sedan berättade Kent Werne i Dagens ETC att de tio största ”välfärdsbolagen” gjorde en vinst på 9,5 miljarder mellan 2008 och 2010 – och att 30 miljarder skattekoronor gått till vinst 2006–2012. Alltså 4,5 miljarder per år – en kostnad som motsvarar lön till 11.250 sjuksköterskor.

Gösta Torstensson

Lönedumpning inom åkeribranschen

”Dagens transportmarknad präglas av kaos, där jakten på lägsta pris helt dominerar långväga lastbilstransporter. Situationen förvärras av att ett par tusen fordon med låglönebesättningar dagligen bedriver illegal inrikestrafik i Sverige. Fler och fler åkare har känt sig tvingade att följa med i prispressen genom att placera lågavlönade ”falsa egenföretagare” i förarhytterna. Därmed förstärks bilden av en näring som präglas av kortsiktighet, usel lönsamhet, överetablering, låg effektivitet och bristande samordning.”

Det skriver Svante Axelsson, generalsekretär, Naturskyddsföreningen, och Lars Lindgren, förbundsordförande, Svenska Transportarbetareförbundet, i en gemensam debattartikel i Dagens Nyheter [1 februari].

Vidare skriver Lindgren och Axelsson att denna sociala dumpning och låga priser ger också klimateffekter eftersom mer gods tar lastbilen.

Det kan numera kosta mindre än hälften att transportera gods med en stor dragbil än det kostar att ta en taxi. Trots järnvägens bristande kapacitet har den dominerande tågtransportören Green Cargo på fyra år inte behövt säga nej till en enda kund på grund av kapacitetsbrist.

Tåget väljs bort därför att det finns ett överutbud på extremt billiga dragbilstjänster som kör gods från dörr till dörr till priser som ligger långt under produktionskostnaden för både järnvägen och svenska åkerier som sköter sina åtaganden i form av kollektivavtal och skatteinbetalningar.”

Eva-Britt Svensson

Svenskt Näringsliv främjar främlingsfientlighet

LO borde försvara den fria rörligheten och ”ta ansvar för ett öppet och vitalt” Sverige, skriver Svenskt Näringslivs ordförande Jens Spendrup [6 februari] i ett oblygt försök att utmåla LO som främlingsfientligt.

Det låter ju bra. När högern i Europa blir dumchauvinister tar Svenskt Näringsliv strid för unionens rättigheter, väl medvetna, förstås, om att vi står inför en europeisk huggsexa om arbetskraft.

Men det är en förrädisk argumentation.

Spendrup blandar ihop den fria rörligheten för personer med rörligheten för tjänster och med retoriken kring social turism.

Social turism har jag inte hört någon svensk fackföreningsledare babbla om på tio år. Det är ju mer en debatt som förs av sverigedemokrater, moderater och folkpartister.

Och att utlänningar får jobb i svenska företag är okontroversiellt. De går helt enkelt in på svenska löner och avtal – även om det finns extrema avarter, som de lurade kamerunska skogsarbetarna Uppdrag Granskning berättat om.

Men EU:s fria rörlighet för tjänster är en annan femma. När utländska företag tar uppdrag i ett annat EU-land kan de ofta kringgå kollektivavtalen, något som framförallt drabbat byggbranschen och transportsektorn.

Om dessa verkliga problem har Spendrup inget annat att säga än hejdå till lika villkor och kollektivavtal för alla. Och välkommen till underbudskonkurrens och osäkerhet.

Ett säkrare sätt att främja den främlingsfientlighet han säger sig vilja bekämpa finns knappast.

Petter Larsson

Transport vann i Arbetsdomstolen

Andreassons Åkeri i halländska Veddige anlitar chaufförer genom Zimit Transportförmedling AB, som i sin tur sluter avtal med de enskilda chaufförerna där de benämns som uppdragstare.

Domen gäller kollektivavtalsbrott i förhållande till en av chaufförerna från Polen, som hade vänt sig till fackförbundet Transport och berättat sin historia. Hur han trodde att han blivit anställd men sedan tvingats registrera en firma i Polen för att kunna få ut sin lön via ett avtal med bolaget Zimit.

Transportarbetareförbundet, som ansåg att den konstruktionen var till för att kringgå kollektivavtalet och för att dumpa lönerna, har stämt åkeriet till Arbetsdomstolen [AD] för kollektivavtalsbrott.

AD gick på Transports linje. Under de tre månader den polska chauffören arbetat för åkeriet ställde han bara sin arbetskraft till förfogande. Han arbetade för åkeriets räkning på det sätt som är vanligt i ett anställningsförhållande i bran-

schen. Att han efter några veckor registrerade en firma i Polen och träffade ett uppdragsavtal med bolaget Zimit ändrar inte något.

Att Zimit och Andreassons hade samma ägare och att chauffören bara körde åkeriets bilar, är några av de saker som talar för att han var arbetstagarare hos åkeriet.

Bolaget Zimits enda uppgift var att förmedla ersättningen från åkeriet till chauffören. Genom den konstruktionen kan inte åkeriet komma undan det tvingande arbetstagarbegreppet. Genom att inte tillämpa transportavtalet på chauffören är åkeriet skadeståndsskyldigt för kollektivavtalsbrott.

I domslutet bestämmer AD att Andreassons åkeri ska betala 100.000 kronor i allmänt skadestånd till Transport och stå för fackförbundets rättegångskostnader, 379.973 kronor.

– Vad som är nytt i det här fallet är att ett annat bolag, Zimit, är inblandat. Hade Zimit varit ett vanligt bemanningsföretag hade vi inte haft det här målet.

– Men Zimit har bara tillhandahållit tjänster och var inte arbetsgivare. Vad det har för betydelse har Arbetsdomstolen inte tidigare tagit ställning till, säger Transports ombud Anne Alfredsson, förbundsjurist på LO-TCO Rättskydd, till Lag & Avtal.

Gösta Torstensson

Oenighet i LO om vinster i välfärden

LO-kongressen 2012 beslutade mot LO-topparnas vilja att sätta stopp för vinster i välfärden. Trots detta uttalade LO:s förste vice ordförande Tobias Baudin sig nyligen positivt om välfärdsvinsterna.

”Vi är för vinster i välfärden och att företagen måste få gå med vinst”, sade han i en intervju med Dagens Nyheter.

Inte nog med att utspelet strider mot kongressens beslut, utan enligt uppgift har frågan inte behandlats i LO:s styrelse. Kritiken är stark från en del LO-förbund.

”Vi anser inte att det ska vara någon vinst alls i välfärden. De medel som ska tillföras välfärden ska stanna i välfärden, de ska inte gå till vinstutdelningar”, säger Målareförbundets ordförande Mikael Johansson till Dagens Industri.

Gösta Torstensson

Solidaritet utan ränta

Nätverket för Grekland kommer att genomföra en stor solidaritetgala – Solidaritet utan ränta – för det krisdrabbade grekiska folket lördagen den 3 maj klockan 15.00-21.00 på Åsö gymnasium i Stockholm. På galan kommer en lång rad kända personer att framträda; Mikael Wiehe, Arja Saijonmaa, Kaya Ålander, Jan Hammarlund, Kajsa Ekis Ekman, Pierre Ström, Jenny Wrangborg, Stefan Sundström, Nicke & Röda orkestern, Alexandra Pascalidou, Dror Feiler med band, Silvana Turpin, Jim T Saint, Taximi, Kim Anderzon, Touch of Blues för att nämna några.

I Grekland är demokratin satt på undantag. Sedan flera år står landet under politisk ockupation av den så kallade trojkan – EU-kommissionen, Europeiska centralbanken [ECB] och Internationella valutafonden [IMF] – som tvingar grekiska politiker att genomdriva en stenhård åtstramningspolitik. De ”nödlån” som trojkan och enskilda euroländer ställt till Greklands förfogande är krediter, inte gåvor, och räntan på lånen är väsentligt högre än vad långivarna själva får betala på kreditmarknaden. Pengarna tar alltså en omväg över Aten men går sedan snabbt vidare till framförallt tyska och franska storbanker.

Nätverket för Grekland är arrangör för solidaritetsgalan, men vi vill gärna att fler organisationer [inte politiska partier] är med som medarrangörer. För mer information ring Gösta Torstensson på 070-286 08 70 eller Elisavet Johansson Tziampazis på telefon 076-593 49 29.

Elisavet Johansson Tziampazis

Folkrörelsen Nej till EU:s Fackliga Nätverk har tryckt upp en t-shirt med texten: ”Det är ett klasskrig. De arbetande folken i Europa kämpar mot det aggressiva bank- och finanskapitalet. Fronten i detta krig går i södra Europa, i Grekland.” Uttalandet är gjort av det grekiska vänsterpartiet Syrizas ledare Alexis Tsipras. T-shirten är vit med lilla tryck och kostar 100 kronor plus porto. Finns i storlekarna small, medium, large och x-large. Beställningar sker genom att mejla gosta.torstensson@nejtill.eu.

En massiv försämring av arbetsförhållandena

UNI, Union Network International, är en internationell sammanslutning av fackliga organisationer inom tjänste- och servicesektorn, bland andra postbranschen. I slutet av 2013 publicerade Cristoph Hermann i Global Research en artikel om effekterna av avregleringen och privatiseringen av postservicen. Artikeln baserar sig på UNI:s rapport från 2009: "Vad har avregleringen av postsektorn fått för resultat?"

Rapporten och Hermanns artikel konstaterar att i de länder som släppt brevmonopolet [framför allt EU men också bland annat Nya Zeeland] har de nya aktörer som etablerat sig tagit en relativt liten andel av brevmarknaden. Servicen har inte förbättrats och priserna har inte sänkts – vilket inte minst EU påstått skulle bli effekten av deras postdirektiv.

Den främsta effekten av omregleringen har istället blivit sämre och dyrare service för de mindre kunderna och framför allt färre jobb och allmänt försämrade villkor för dem som gör jobbet. I vissa länder, framför allt Holland och Nya Zeeland, har omreglerarna lyckats att helt slå sönder villkoren för de anställda. Lägre löner, färre heltidsjobb, tillfälliga anställningar utan anställningstrygghet och få eller inga sociala förmåner, etc. är det som erbjuds.

Lönerna har, enligt studien, sänkts kraftigt för dem som nyanställts efter omregleringen. Om lönerna för nyanställda brevbärare och sorterare i Sverige enligt mina beräkningar har sänkts med 15-20 procent har de minskat med 40 procent i Holland, 25 procent i Österrike och 30 procent i Tyskland.

Pensionsvillkoren har som regel försämrats och i exempelvis Holland höjer holländska Posten, TNT, nu pensionsåldern för postanställda till 67 år.

"Vinnarna", sammanfattar Hermann i sin artikel, "är de privata aktieägarna i de tidigare statliga monopolen och stora kunder, medan förlorarna är privata hushåll, särskilt de på landsbygden, och arbetarna inom postsektorn, vilka har fått erfara att liberaliseringen inneburit en massiv försämring av anställnings- och arbetsförhållandena"

När nu jobben blir färre inom postsektorn beror det inte enbart på de hårda rationaliserings-

kraven från bolagsmänniskorna. Införandet av maskinell sortering och sjunkande brevvolymer spelar naturligtvis också en roll. Framför allt de sjunkande brevvolymerna tas som intäkt för att dels jaga personalen allt hårdare, dels att ytterligare försämra utdelningen.

I flera länder talar man nu öppet om att gå ner till 3-dagarsutdelning och liknande. Man bör då erinra sig att även om volymerna i exempelvis vårt land har minskat med cirka 20 procent från den all-time-high som uppnåddes vid millennieskiftet så har de tidigare legat på samma nivå som idag – och avsevärt lägre. Då hade vi råd med utdelning varje dag, men inte nu längre. Varför? Därför att de som idag styr våra länder – tillåts styra dem – är inte intresserade av servicen; för dem handlar det om att de och deras kompisar ska berika sig.

Därför har de dels plockat av postföretagen godbitar som den finansiella verksamheten; svenska Posten har till exempel tvingats att ge bort både bank och giro till de privata kapitalen och det är väl bara en tidsfråga innan paketen säljs ut till någon av de internationella bjässarna. Dels rinner pengarna uppåt och ut ur postföretagen. Företagen har blivit topptunga med de onyttiga och överbetalda människor som följer med omregleringen. Och dessutom har chefslönerna höjts kraftigt på alla nivåer – och allra mest i direktionsrummen, förstås.

Jag har skrivit dessa ord många gånger tidigare och jag vill också upprepa att det här kan pågå bara så länge som vi accepterar det. Inför årets alla val kan det därför, till exempel, finnas anledning att ställa "våra" politiker och även fackliga ledare till svars och kräva att de också genomför de återregleringar och andra justeringar som krävs och som de i svaga ögonblick brukar lova oss!

Jan Åhman

IMF ser stora framsteg i Portugal

Det råder ingen tvekan om att Portugal har gjort anmärkningsvärda framsteg under de tre senaste åren, skriver Internationella valutafonden [IMF] i en rapport om Portugals ekonomiska anpassningsprogram.

”När landet tappade tillgången till de internationella lånemarknaderna under 2011 var utsikterna bistra. Ekonomin stod inför stora inhemska och externa obalanser och usla tillväxutsikter. Exempellös finansiering från Portugals europeiska partners och IMF tillhandahöll en möjlighet att ta itu med svagheten som var roten till krisen och återfå marknadens förtroende”, skriver IMF.

Det är emellertid viktigt att uppmärksamma att budgetmålen mildrades när det var möjligt, för att undvika allvarliga konsekvenser för den ekonomiska tillväxten, framhåller IMF.

”Omkring två tredjedelar av de strukturella budgetansträngningar som var nödvändiga för att leva upp till EU:s finanspakt på medellång sikt har nu slutförts”, skriver valutafonden.

I Portugal går det, enligt EU:s statistikbyrå Eurostat, 89 arbetssökande på varje ledigt jobb.

Riskerna dröjer kvar och arbetslösheten förblir hög, noterar IMF.

”Arbetslösheten förblir hög, och ännu mer så för de unga och de som har sökt arbete länge. Skuldsättningen i både den offentliga sektorn och den icke-finansiella företagssektorn förblir okomfortabelt hög med alla mått mätt. Ytterligare

offentlig budgetkonsolidering och skuldminskningar i privat sektor kommer att krävas med tanke på den höga skuldsättningen”, resonerar det i rapporten.

Sedan 2011 stöttas den portugisiska ekonomin av så kallade nödlån från EU och IMF. Villkoret från långgivarna är att Portugal skär ner i de offentliga utgifterna. Sedan eurokrisen har därför 30.000 offentliga jobb avskaffats, arbetslösheten har ökat kraftigt, längre arbetsvecka har införts, de sociala avgifterna har höjts. ngångna kollektivavtal rivits upp och förhandlingssystemet mellan arbetsmarknadens parter har brakat ihop. Sammantaget har det resulterat i ett stort folkligt missnöje.

Som reaktion på de nedskärningar som EU/IMF-trojkan tvingar regeringen och parlamentet i Lissabon att driva igenom har de två stora fackliga centralorganisationerna CGTP och UGT tillsammans arrangerat flera generalstrejker, där 2-3 miljoner av Portugals totalt tio miljoner invånare deltagit.

Men det är inget som bekymrar IMF. De argumenterar för att det är viktigt att ”reformmomentumet upprätthålls”.

Konkret innebär det att åtstramningarna fortsätter, bland annat kommer offentliganställda att få sänkt lön det kommande året. Samtidigt ska arbetsmarknaden än mer liberaliseras och de fackliga organisationerna ska trängas tillbaka och avväpnas. Fackets rätt till förhandlingar begränsas och anställningsskyddet försämras om EU och IMF får igenom sina villkor.

Gösta Torstensson

Europeiska unionens grundlagar efter Lissabonfördraget

Den 1 december 2009 trädde EU:s nya grundlag – Lissabonfördraget – i kraft. Nu har Gausta Förlag gett ut fördragstexterna i bokform.

Lissabonfördraget innebär den största förändringen av EU någonsin genom ökad överstatlighet [majoritetsbeslut], mer makt till de stora medlemsländerna i EU:s lagstiftande ministerråd och en stärkt ställning för det federala EU-parlamentet. Dessutom

innebär Lissabonfördraget att EU blir en försvarsallians av Nato-modell och att EU:s medlemsländer tagit ett principbeslut om att utveckla ett gemensamt försvar. Frågan är inte om utan när.

Europeiska unionens grundlagar efter Lissabonfördraget är ett måste för den som verkligen vill veta vad EU är. Boken kostar 100 kronor plus porto. Beställ genom att mejla gosta.torstensson@nejtilleu.se

Trondheimskonferensen – en annan verklighet

Helgen 31 januari–2 februari genomfördes den traditionsenliga Trondheimskonferensen för 26:e året i rad. Den arrangerades av LO-distriktet i Trondheim och betraktas som mest radikala fackliga konferensen i Norge, för att diskutera EES-avtalet, social dumping, kollektivavtal och löneförhandlingar, pensioner och en mängd EU-direktiv.

Konferensen omkring 560 deltagare från 151 distrikt/fackföreningar/fackklubbar inom LO i offentlig och privat sektor. 21 av LO:s lokal organisationer var representerade och 6 LO-förbind deltog med centralt förtroendevalda. Dessutom deltog flera fackföreningar utanför LO och andra organisationer.

Konferensen antog ett huvuduttalande [Trondheimsresolutionen 2014] som efter svenska förhållande är mycket kritiskt mot EU och effekterna av EU-politiken på det fackliga och sociala området.

Norge är som bekant inte medlem i EU, men lyder genom EES-avtalet under EU:s hela regelverk för den inre marknaden. Men till skillnad från Sverige har den norska regeringen vetorätt mot införande av EU-direktiv.

HUVUDUTTALANDET INLEDS MED ATT: ”Den ekonomiska krisen i Europa är kapitalismens kris. Kapitalet använder krisen till att stärka sina positioner på bekostnad av fackföreningsrörelsen och löntågarna. EU är kapitalets främsta vapen i klasskrigen i Europa. I detta projekt ingår att försvara nationalstaterna och överföra mest möjliga makt till ett övernationellt EU. Det är viktigt för fackföreningsrörelsen och vänstern och inse och försvara det nationela oberoendets betydelse som en ram för den fackliga och politiska kampen, precis som vi sade vid Nej-segern 1994, samtidigt som en internationell solidaritet utvecklas och förstärks mellan arbetsfolk i alla länder som baseras på principen om ömsesidighet och respekt. Den ekonomiska krisen visar att vi behöver ett nytt samhällssystem. Fackföreningsrörelsens krav gentemot kapitalets offensiv måste vara att på nytt resa arbetarrörelsens vision om ett demokratiskt, socialistisk samhälle”.

Trondheimsresolutionen säger vidare att i stora delar av EU avvecklas nu välfärdsstaten. ”EUs

brutala åtstramningspolitik har lett till massarbetslöshet, ökande social nöd, enormt växande skillnader och en brutalisering av arbetslivet”, står det uttalandet.

Denna utveckling gäller även i Norge där arbetsgivarna och den mörkblå Höyre/Fremskrittparti-regeringen undergräver existerande lagar och avtal till skydd för arbetsliv och välfärd. Under själva konferensen pågick till exempel strejk i flera norska hamnar då arbetsgivarna vägrat sluta avtal för att uppnå löner som ligger lägre än de allmänförklarade minimilöner som finns i norska kollektivavtal. Regeringen har också öppnat för mer osäkra anställningsförhållanden och arbetsvillkor, utförsäljningen av statlig egendom och konkurrensutsättning av offentliga välfärdstjänster, en EU-anpassad politik vi känner ingen från alliansregeringen i Sverige.

ALLT DETTA SKER, SÄGER UTTALANDET, oaktat att Norge under åtta år har haft en regering som har varit någorlunda lyhörd till fackföreningsrörelsens krav om åtgärder mot social dumpning och för bevarandet av välfärden. Så till exempel tvingades Stoltenbergregeringen II, en koalition mellan Arbeiderparti [Ap], Sosialistisk Venstreparti [SV] och socialliberala Senterpartiet [Sp] lägga in veto mot EU:s tredje postdirektiv efter det att LO-kongressen och det postanställdas fackförbund Postkom tidigare sagt nej till direktivet.

Postdirektivet öppnar för fri konkurrens av brev mindre än 50 gram, vilket Postkom säger blir dyrt, dåligt och distriktsfientligt. På konferensen fick alla de över 500 delegaterna Postcoms nya röda T-tröja med texten Stoppa EUs Postdirektiv. Varför? Jo, regeringen vill nu riva upp vetot och säga ja till postdirektivet. I Sverige är postdirektivet redan infört och detta utan debatt.

VIDARE KRÄVS ATT ALL KOLLEKTIVTRAFIK skall drivas i offentlig regi så att anbudsgivning undgås; EES-avtalets övervakningsorgan ESA:s krav på att offentliga verksamheter icke kan konkurrera med privata företag avvisas; privat uthyrning av arbetskraft dvs. bemanningsanställda skall förbjudas; arbetsförmedlingens offentliga monopol upprätthållas; det införs ett tillfälligt förbud mot cabotage [inrikes transporter av utländska chaufförer] till att det finns ett branschprogram för vägtransporter.

Uttalandet gör också den viktiga värderingen ”att om fackföreningsrörelsen inte längre är i

stånd till att sluta och hävda landsomfattande kollektivavtal, som sätter normen för hela det norska arbetslivet, vill vi heller icke ha styrkan att försvara välfärdsstaten”. Detta är uppgift nummer ett för hela vänstern, säger uttalandet, vilket kräver en fackföreningsrörelse som organiserar, utbildar, aktiverar och ställer sig i ledningen för kampen både i toppen och i botten.

Som första åtgärd säger Trondheimskonferensen att EES-avtalet måste ersättas med handelsavtal och social dumping upphöra. Ett antal antifackliga domar i EU-domstolen som i Norge kallas Lavalvkvartetten, en strid ström av nya direktiv eller nytolkning av ny direktiv, till exempel yrkeskvalifikationsdirektivet och genomförandedirektivet, inskränker stadigt det nationella handlingsutrymmet för fackföreningsrörelsen och myndigheter. LO-kongressen 2013 krävde dessutom att: ”ILOs konventioner, norska kollektivavtal och norska arbetslivslagstiftning skall ha företräde framför EU-regler”.

KONKRET KRÄVDE KONFERENSEN ATT: Veto läggs in mot EU:s fjärde järnvägspaket och genomförandedirektivet [för en ”effektivare tillämpning” av EU:s utstationeringsdirektiv som tolkades i den beryktade Lavaldomen] samt veto mot EU:s tredje postdirektiv ska upprätthållas. Vidare krävs att i den EU-baserade lagen om offentligt upphandling skall införas krav på landsomfattande

kollektivavtal; att det inte skall kunna konkurreras med löne- och pensionsvillkor; att kontrakt skall kunna hävas när ett företag motsätter sig krav på kollektivavtal enligt arbetstvistlagen. Lika-behandlingsprincipen och lagen om verksamhetsöverlåtelse skall utvidgas och också gälla för pensionsvillkor.

Vidare krävs att all kollektivtrafik skall drivas i offentlig regi så att anbudsgivning undgås; EES-avtalets övervakningsorgan ESAs krav på att offentliga verksamheter icke kan konkurrera med privata företag avvisas; privat uthyrning av arbetskraft dvs. bemanningsanställda skall förbjudas; arbetsförmedlingens offentliga monopol upprätthållas; det införs ett tillfälligt förbud mot cabotage ill att det finns ett branschprogram för vägtransporter.

UTTALANDET STÄLLER OCKSÅ KRAV PÅ att kollektivavtalen skall försvaras och att ”fackföreningsrörelsen organisationer måste i större grad utveckla solidarisk förmåga och vilja att bruka kampmedel som strejk, sympatistrejk, bojkott, krypaktioner och använda fackföreningsstadaret som markering för att upprätthålla och förstärka löne- och arbetsvillkor och pensioner”. Uttalandet säger också nej till den tvingande statliga lönenämnden.

Under 2014 är det viktiga centrala löneförhandlingar i Norge, därutöver lönen krav på tjänstepension i privata sektorn, arbetstidsbestämmelser, åtgärder mot social dumping och rätt till heltid och fast anställning skrivs in i kollektivavtalen.

Resolutionen står också upp för den offentliga välfärden. ”Marknadsstyrning av offentlig sektor måste ersättas med demokratisk styrning och de anställda måste aktivt dras med i utformningen av tjänsterna, och deras fackliga kompetens värdesatt”, står det. Aktuellt för Sverige med alla järnvägsproblem är också att det norska järnvägsnätet och norska SJ [NSB] skall slås samman till en offentlig förvaltning.

UTTALANDET KRÄVER TILL OCH MED ATT all konkurrensutsättning och privatisering av infrastruktur skall upphöra. Deltagarna vill inte heller ha svenska friskolor utan kräver ett rakt nej till privatisering av den norska skolan.

Trondheimskonferensen är nu så betydelsefull så att LO:s ordförande Gerd Kristinansen höll ett mycket bra och väl mottaget tal.

Jan-Erik Gustafsson

Byggnads säger upp kollektivavtalet

Byggbranschens partsammansatta grupp för ordning och reda kunde inte enas. Något förslag om att huvudentreprenören ska ta ansvar för underentreprenörernas arbetsvillkor, som Byggnads hade krävt i förra årets avtalsrörelse, finns inte med i den rapport gruppen lämnade den 14 februari.

Gruppens tre företrädare för arbetstagersidan och tre företrädare för arbetsgivarsidan under ledning av justitierådet Gudmund Toijer kunde inte enas. De var oense om var om det var lämpligt och rättsligt okej att införa ett huvudentreprenörsansvar, som i rapporten också kallas solidaransvar.

Ett problem med ett sådant ansvar enligt rapporten är att Sverige varken har lagstadgade minimilöner eller allmängiltigförklaring av kollektivavtal. Och till exempel är Byggnads och Sveriges Byggindustrier [SBI] inte överens om vilken minimilön som skulle krävas när lönen från en underentreprenör hade uteblivit. Enligt arbetsgivarna skulle minimilönen vara 142 kronor och 20 öre i timmen, enligt Byggnads skulle den motsvara den genomsnittliga förtjänstnivån på orten. Det betyder att en huvudentreprenör har svårt att beräkna kostnaderna för ett byggprojekt i förväg i offerten.

Byggnads hade krävt i avtalsrörelsen att ett huvudentreprenörsansvar skulle införas i kollektivavtalet för att kunna säkra lönerna men också arbets-

miljön. Särskilt långt ut i entreprenörskedjorna saknar facket insyn när det gäller arbetsvillkoren och säkerheten. En särskild grupp tillsattes för att utreda frågan och avrapportera senast i mitten av februari. Byggnads har nu att bedöma om avtalet ska sägas upp för omförhandling eller inte.

Det den partsammansatta gruppen har kunnat enas om att föreslå är i stället att det i byggavtalet införs en bestämmelse om ökad transparens i entreprenadkedjorna. På detta sätt kan all information samlas och sammanställas hos huvudentreprenören, det vill säga den som har ett direkt avtal med byggherren. Tanken är då att huvudentreprenören löpande ska hålla underentreprenörslistan aktuell. Och att Byggnads ska kunna begära att få ta del av listan och också få det inom kort tid, enligt förslaget inom fyra dagar. Byggnads skulle på så sätt få en kollektivavtalsgrundad rätt till information.

Arbetsgivarna är glada över rapporten. Den partsammansatta arbetsgupp som har arbetat i snart ett år har löst sin uppgift på ett tillfredsställande sätt. Det skriver SBI i ett pressmeddelande.

DET ÄR EN ÅSIKT SOM INTE DELAS AV Byggnads. Fackförbundet skriver i ett pressmeddelande den 20 februari att det är allvarligt och väldigt synd att SBI inte tog chansen att reda upp det här en gång för alla. Med ett huvudentreprenörsansvar hade vi kunnat få ordning och reda i branschen redan nu. Genom att Byggnads säger upp byggavtalet visar vi hur viktig den här frågan är.

– Vi har förhoppningar om att SBI tänker om och tar sitt ansvar för alla byggnadsarbetare och seriösa byggföretagare där ute. Därför är det mycket förvånande att de pratar om strejk. Vi vill gå in i konstruktiva samtal för att få ordning och reda, säger Johan Lindholm, Byggnads ordförande.

Det ekonomiska ansvaret i ett huvudentreprenörsansvar har en mycket stark självsanerande effekt. Det ger byggföretagen ett tydligt incitament för att hålla ordning och reda på byggerna med att bara anlita seriösa underentreprenörer. Seriösa entreprenörer medför en tryggare och säkrare arbetsmiljö, att skatter och sociala avgifter betalas till staten. Det ger en konkurrens på lika villkor mellan byggföretagen. Ett huvudentreprenörsansvar skulle också innebära att våra medlemmar får betalt för utfört arbete, konstateras det i pressmeddelandet.

Gösta Torstensson

Bild: ROBERT NYBERG

välfärd och framtid

Välfärdskonferens 15–16 mars 2014

ABF-huset, Sveavägen 41, Stockholm. Direktsänds via abfplay.se

– gemensamma lösningar för välfärden, jobben och klimatet

Inbjudan

Succén från i våras upprepas nu sex månader innan riksdagsvalet. Den 15-16 mars 2014 samlas vi till välfärdskonferens för att tillsammans hitta konstruktiva lösningar på välfärdens utmaningar.

Urholkningen av den gemensamma välfärden får allt mer absurda konsekvenser, med skolor i konkurs, nedskärningar i vård och omsorg, ökade klyftor och statliga företag som Vattenfall slösar bort miljarder på fossilbränsle-affärer istället för att satsa på en energiomställning. Nu är det dags att lyfta fram alternativen. Vi har många förslag på goda gemensamma lösningar inför ödesvalet 2014.

Gemensam samling inför valet

Konferensen syftar till förbättrat samarbete mellan organisationer, nätverk och engagerade medborgare för en utvecklad och vitaliserad välfärd. Vi vill gärna att din organisation eller du som privatperson deltar på konferensen för att diskutera fortsatta samarbeten för en jämlik och hållbar välfärd.

Program

Gröna jobb och rättvis klimatomställning

Vi står inför sammanvävda kriser; klimathot, finanskollaps och sociala klyftor. Nya allianser mellan fack- och boenderörelser, och miljö- och gräsrotsrörelser kan mobilisera för en rättvis omställning av samhället, vilket diskuteras i detta seminarieblock.

Skatteparadis

Skatt är en förutsättning för ett civiliserat samhälle. Skattesänkningar, skattefusk och nolltaxering via skatteparadis bryter ner vår gemensamma välfärd. Kommuner och regioner i flera länder tar nu egna initiativ för att medborgarnas skattepengar inte ska gå till företag som utnyttjar skatteparadis.

New Public Management

New Public Management (NPM) är en nyliberal filosofi som innebär en av de mest genomgripande samhällsomvandlingarna sedan välfärdsstatens och demokratins framväxt. NPM påverkar yttrandefriheten, meddelarfriheten och därigenom de grundlagar

som garanterar demokratin. I detta block diskuteras konkreta aktioner som kan mobilisera stödet för alternativa styrmodeller.

Konferensen kommer även innehålla seminarier om hur *Berlin tog tillbaka vattnet*, *den grekiska krisen*, *privatiseringens pris*, *socialsekreterarnas arbetsmiljö*, *hemtjänsten*, *slaget om den likvärdiga skolan*, *hemlöshet* och *missbruk mm*.

Bland de medverkande

Alexandra Pascalidou, journalist, författare
Asbjørn Wahl, chef, For velferdsstaten i Norge
Kajsa Ekis Ekman, författare
Kjell Rautio, välfärdsutredare, LO
Helena Frisk, ordf Verdandi
Daniel Suhonen, chef för fackliga tankesmedjan Katalys
Kjersti Barsok, vice ordf LO Oslo
KG Wanngård, LO-distriktet i Stockholm
Dorothea Härlin, Berlin Water Table och Attac Tyskland
Kent Werne, författare
Gunilla Andersson, Attac Sverige
Göran Dahlgren, gästprofessor University of Liverpool
Staffan Laestadius, professor i industriell utveckling vid KTH
Wanja Astvik, Stockholms universitet
Rikard Warlenius, humanekolog, Lunds universitet
Hans-Henrik Samuelsson, Klimaforum, Danmark
Robert Nyberg ställer ut sina satirteckningar

Information

Plats: ABF-huset, Sveavägen 41, Stockholm.
Vi vill gärna att du anmäler dig men det är inget krav. Anmälda har företräde och övriga i mån av plats. Anmälan och info om programmet: valfardskonferensen.wordpress.com Ingen avgift!

Kontakta oss gärna!

Kontaktinformation: Martin Villner, mwillner@gmail.com,
Nätverket för Gemensam Velfärd

Arbetarkvinnorna drabbas av Reinfeldts politik

”Efter sju år med regeringen Reinfeldt ser boksluttet inte så bra ut. Arbetslinjen skulle fixa jobben och Reinfeldt har ofta sagt att ”det ska löna sig bättre att arbeta”. Men fler än 400000 människor är arbetslösa. Och vad statsministern kallar arbetslinjen är i själva verket en ojämsställd lönesänkarlinje.” Det skriver Agneta Berge, nationalekonom och utredare på LO på Svenska Dagbladets debattsida [3 februari].

”Kärnan i denna jobbpolitik är sänkt inkomstskatt för den som arbetar och lägre ersättning vid arbetslöshet och sjukdom. Mer i plånboken för samma lön ska få dig som anställd att hålla tillbaka kraven på löneökningar. Lägre ersättningar ska få dig som arbetslös eller sjuk att ta ett jobb till en lägre lön än annars. Så ska lönerna hållas tillbaka. Och när arbetskraften blir billigare, hoppas Reinfeldt att fler ska anställas.

Statsministern är särskilt mån om att ”sänka trösklarna”, som han brukar säga. Det betyder att hans syfte är inställt på att göra de lägsta lönerna ännu lägre. Det enda vi vet med säkerhet om de lägsta lönerna sänks, är att de som redan är anställda blir billigare arbetskraft. Och det är främst de lågavlönade kvinnorna som får stå för notan. [...] Beräknat på en medellön under ett normalt arbetsliv har en kvinna 3,6 miljoner kronor lägre inkomst än en man. Siffran är häpnadsväckande, och beror på att kvinnor i genomsnitt tjänar tre fjärdedelar av vad män tjänar i dag.”

”Kristna patruller tar upp kampen mot muslimerna”

I den högerextrema tidningen Dispatch International, som utges av det så kallade Tryckfrihetssällskapet med Ingrid Carlqvist och Lars Hedegaard som förgrundsfigurer, så hyllade den brittiska extremistgruppen Britain First i en ledarartikel signerad Lars Hedegaard för att de skickar ut stridsberedda aktivister i muslimska kvarter.

”De kristna patrullerna tar nu upp kampen om landets framtid i de områden som muslimerna har

utropat som sina. Demokratiska val är meningslösa”, konstaterar Britain Firsts ledare Paul Golding med ett förflutet som ”cage fighter”.

Även rörelsens talesman, James Dawson, vet hur man slåss. För Dispatch International berättar han, att han har ett förflutet som protestantisk militant i nordirländska Belfast. ”Där lärde han sig hur man bygger en organisation efter militära principer”, skriver Hedegaard uppskattande.

Det rapporterar Petter Larsson på Aftonbladets kultursidor [10 februari]. Han skriver:

”Det han inte berättar är att Golding och hela den övriga ledningen kommer direkt från höga poster i nazistpartiet British National Party [BNP]. Britain Firsts idéer är likartade, med den skillnaden att man inte talar om ras, utan om religion. Det är kristenheten som ska mobiliseras.

Dawson själv är inte bara en militant aktivist mot aborter, utan var också länge ansvarig för BNP:s finansiering och partiledaren Nick Griffins främste rådgivare. För ett par år sedan demonstrerade han tillsammans med ledare för Nordirlands lojalistiska terrorgrupper, UVF och UDA.”

”Aten liknar en polisstat”

”Aten liknar en polisstat dagen då Grekland ska ta över ordförandeskapet i EU. Inga demonstrationer är tillåtna, har tidningarna förklarat. Hela stadskärnan är avspärrad. Överallt poliser. Poliser utposterade i långa rader längs gatorna, ända fram till Syntagma till Pagrati. Kravallpolisens mörkblå bussar slamrar förbi en efter en”, skriver Kajsa Ekis Ekman i [Dagens ETC]. Hon fortsätter:

”Är detta det nya Europa? Som mer och mer börjar likna Kina? Fattigt, oskyddat, utan rättigheter för de anställda, medan de moderna projekten – EU, EMU – seglar vidare under allt auktoritärare flagg. Det senaste året har krisländerna Spanien och Grekland kraftigt begränsat demonstrationsrätten. Stora böter för den som ordnar en olaglig manifestation i Spanien, åtal för den offentliganställda som strejkar i Grekland. Det är inte underligt utan helt logiskt. Det går helt enkelt inte att sänka människors standard så mycket och så fort med bibehållna demokratiska rättigheter.”

Baktankar från en EU-rabulist

ANDERS FERBE, FÖRBUNDSORDFÖRANDE för IF Metall, bekräftar i ett pressmeddelande att LO-ledningens svekfulla och marknadsinriktade linje när det gäller vinster i välfärden:

”IF Metall är starkt kritiskt till hur välfärden successivt utarmas. Ett totalförbud mot privata aktörer och vinstutdelningar är dock inte rätt väg att gå.”

Det var annat ljud i skällan på 1970-talet då Anders Ferbe var [liksom jag] medlem i maoistiska KFML/SKP i Jönköping. I dag tillhör han högerfalangen inom den socialdemokrati som var huvudfiende på den tiden Maos lilla röda var katekesen för den kinesiska grupperingen inom den svenska extremvänstern.

”UNIONEN HAR VARIT OENSE OM ALLT från Natos insatser i Libyen till vapenleveranser åt syriska rebeller”, konstaterar Dagens Nyheters ledarsida [20 februari]. ”I svåra situationer faller ofta den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken ihop. De stora länderna Tyskland, Storbritannien och Frankrike har divergerande intressen som de alla anser överordnade EU:s.”

Verkligheten överträffar dikten [Lissabonfördraget].

TYSKLANDS MÄKTIGA FÖRFATTNINGSDOMSTOL i Karlsruhe, BVerfG, har begärt ett yttrande från EU-domstolen i Luxemburg för att slutföra sin prövning av ECB-chefen Mario Dragis så kallade OMT-program, som innebär obegränsade stödköp av statspapper.

Enligt den tyska författningsdomstolen kan det finnas en möjlighet att programmet inkräktar på medlemsländernas suveränitet och strider mot förbudet mot att centralbanker finansierar budgetunderskott i euroländer som finns i EU:s fördrag.

ISLAND ANSÖKTE OM MEDLEMSKAP 2010 men de två EU-skeptiska borgerliga partier som bildade regering efter valet våren 2013 lade förhandlingarna på is.

I maj sades att islänningarna i en folkomröstning skulle få avgöra om förhandlingarna skulle återupptas, men nu har Framstegspartiet och Självständighetspartiet enats om att ingen folk-

omröstning behövs.

Den isländska tv-kanalen Stöð 2 offentliggjorde den 3 februari en ny opinionsmätning där 49 procent säger nej till EU-medlemskap, som bara stöds av 26 procent. Räknar man bort de som ”röstar blankt” som vid en folkomröstning ger 65 procent nej och 35 procent ja till EU.

EUROPAFACKET, DÄR LO, TCO OCH SACO ingår, vill reformera EU. Den ekonomiska och sociala situationen i EU, framför allt i de krisande euroländerna, är alarmerande, anser Europafacket, som menar att det finns potential att bekämpa krisen.

”A new path for Europe” är rubriken för ett program för investeringar, hållbar tillväxt och kvalitetsjobb som Europafacket lagt fram inför EU-parlamentsvalet i maj.

Problemet, vilket Europafacket i vanlig ordning blundar för, är att den krispolitik som EU och IMF bedriver med åtstramningar, nedskärningar, privatiseringar, lönesänkningar osv. är helt i linje med den politik som stakas ut i EU:s fördrag.

Och för att ändra fördragen krävs det att samtliga 28 medlemsländers regeringar och parlament är med på tåget. Varje medlemsland har vetorätt mot till exempelvis en mer traditionell socialdemokratisk krispolitik.

Gösta Torstensson

[eu och facket] är ett nyhetsbrev för folkrörelsen nej till eu:s fackliga nätverk. ansvarig utgivare: jan-erik gustafsson. redaktör: gösta torstensson. adress: rondovägen 312, 142 41 skogås. tfn: 070-286 08 70. e-post: gosta.torstensson@nejtill.eu.se.

folkrörelsen nej till eu är en partipolitiskt obunden medlemsorganisation. adress: pölgatan 5, 414 60 göteborg. e-post: kansli@nejtill.eu.se. hemsida: www.nejtill.eu.se.